Ročník XI. — Číslo 16. Kvasilov dne 21. dubna 1936. Opłata pocztowa uiszcz. ryczałtem. 35 gr.

Hlas Volyně

Rukopisy se nevracejí.

Život je a zůstane boj: dovést se čestně probít, nikdy nezoufat, mít zdravý životní optimismus, to je první záruka životního štěstí.

Podmínky úspěšného života. Dr. Ed. Beneš.

Týdeník věnovaný českým zájmům v Polsku.

Josef Malinský.

Naše bolesti.

Vždy kdykoliv přemýšlím o naši menšinové rodině na Volyni, vždy jakmile pomyslím proč to či ono nemáme, narážím na odpověď: nemáme veličiny s plnou autoritou, která by svým vlivem uplatňovala a prosazovala to co je naši menšině prospěšného a váhou své uznané autority zdolávala překážky, na něž jinak jest nutno vyplýtvati tolik sil. Uznávání autority vyžaduje od té části lidské společnosti, kterou má onen duševní vůdce vésti a representovati, vyvinutého smyslu pro disciplinu. A tu jsme u kamene úrazu.

Slyším dosti často, kterak těžce se pořádají divadelní představení. Tomu se nelíbí ta úloha, jinému se nelíbí režisér, jinému se nelíbí kus a konečně jeden si jde na zkoušku 2 — 3 hod. později, než je určeno. To ovšem jsou zjevy velice nežádoucí a celkové práci škodlivé. Tu se ukazuje v celé nahotě naše nedisciplinovanost, které všude a ve všech ohledech tolik potřebujeme. Bylo by záhodno, aby konečně jsme se naučili býti přesnými ve všech ohledech. Je-li zkouška určena na osmou, divadelní představení na sedmou atd., tedy zvykejte si býti na místě přesně v stanovenou dobu, poněvadž je vyloučeno, aby jeden čekal na druhého a nebo dokonce si vyřizoval v tu dobu svoje osobní záležitosti. Dochvilnost a disciplinovanost jsou cnosti, na kterých se také opírá z velké části naše životní postavení.

Příkladů naší neukázněnosti najdete v každém oboru našeho kulturního života plno a jí nutno v prvé řadě přičísti neúspěchy a nezdary, s jakými se tam potkáváme.

Jiná naše bolest jest rázu materielního. Mám zde na mysli to, že nemáme dobrého právního poradce. Musí to býti osoba, mající právnické vzdělání a současně, aby nepohlížela na svoji práci se stanoviska čistě materielního, nýbrž i ideového. Každá práce spojená s organisováním jakékoliv skupiny lidské v jakoukoliv formu, má-li podklad ideový, přinese při důsledném provádění předem promyšlených plánů náležitý zisk celku. Práce by měl mnoho. Není tajemstvím, že dosud naši krajané nemají všechny listiny ohledně majetkových poměrů v pořádku, taktéž nedostatečně se bráníme výměrům daňovým (jednotky v tomto případě nepadají na váhu); emigrujeme a nejsme dostatečně poinformováni, jedeme-li do nové země, jaké poměry v dotyčném kraji panují; chceme-li koupiti, nebo prodati usedlost, nemáme dostatečného systému organisačního, abychom prodávající sem mohli přeustoupiti svému krajanovi, systém sňatkový není rovněž organisován, kolektivní plány neprovádíme, třebaže i tu bychom otázce této měli věnovat větší pozornost; nedostatečně oceňujeme každý impuls v otázce zlepšování našich potřeb v oboru zemědělském, také dosud není mezi nami řešena otázka živnostensko-řemeslnická a mnoho mnoho jiných otázek.

Prakticky — aby porada byla každému lehce přístupna — by se věc dala tak provésti, že by byla utvořena řekneme při Matici sekce poradní. Tato sekce by měla na starosti všechny bolesti naší menšiny ve smyslu všestraném hlavně však by udílela právní rady, intervenovala by za strany a současně plnila úlohu arbitrážního soudce. Zde by každý krajan neb krajanka mohla dostati veškeré informace, porady a jiné pomoci a tím bychom jako celek ve mnoha případech předešli všelijakým utrpením jak majetkovým, tak morálním.

—o—

Dardanely.

(„Národn. Osvobození.")

Turecko požádalo mocnosti, jejichž podpis je na mírové smlouvě, zakazující jakékoliv opevnění průlivů dardanelských, aby mohlo průlivy znovu opevnit. Dardanely jsou mořská úžina, vedoucí z řeckého moře Egejského do uzavřeného moře Marmarského. Jsou dlouhé asi 70 km, na nejužším místě jsou široké pouze 1300 m, jinde až 5 km. Jejich pokračování je Marmarské moře, z něhož vede úzký průliv Bosporský do moře Černého. Je to od pradávna důležitá cesta. Řekové tudy pronikali ze své mateřské země na Černé moře, hledajíce, jak praví pověst, zlaté rouno, a jak praví hospodářsky orientovaný dějepis, kus chleba a živobytí. Na sklonku římského imperia založil na Bosporu, který je pokračováním Dardanel, Konstantin, první křesťanský císař, nové hlavní město říše, Nový Řím, Byzanc, Cařihrad. Tohoto města, které bylo střediskem evropské vzdělanosti ještě po dlouhá staletí v nichž se tato vzdělanost zdála na západě úplně pohasinat, se na konec zmocnili Turci. Opevnili nově Bospor i Dardanely. V druhé polovině 19. století byly zbytky starých opevnění nahrazeny moderním pevnostním systémem. Byl to po celá staletí veliký trumf v rukou turecké velmoci, tento průliv, jímž nemohla proplout žádná loď, které Turci nedali povolení. Okolo Bosporu a Dardanel se točila evropská rusko anglicko-francouzská politika po léta. Ideologickou formulací této politiky byla touha, vejít nevěřícím Cařihrad, město, které se stalo podle víry pravoslavných druhým Římem. Praktickým základem politických zápasů o Dardanely byla ruská snaha udělat z uzavřeného moře Černého moře otevřené. Bez Dardanel to nešlo. Dvakrát se zdálo, že Dardanely se stanou částí ruské říše. R. 1877, kdy Rusové dobyli Balkánu. R 1912, kdy se k Cařihradu přiblížili Bulhaři. Ale ani po prvé, ani po druhé Dardanely nezměnily svého pána. Na Bosporu zůstalo i po prohrané válce balkánské hlavní město tureckého mocnářství. Dardanely byly pevností, která se pro své přírodní vlastnosti snadno dala přeměnit na nedobytnou tvrz.

Za světové války, do níž Turecko vstoupilo 29. října 1914. se Angličané pokusili Dardanel dobýt od Egejského moře. Bylo to počátkem roku 1915. Angličané udělali pokus dobýt Dardanel svým válečným loďstvem. Pokus byl Turky a Němci, kteří obranu Dardanel organisovali, hladce odražen. V březnu téhož roku udělala Dohoda nový pokus, v němž zasladia také pozemní vojsko. Ale bylo už pozdě. Dardanely byly zatím přebudovány v nedobytnou pevnost. Angličtí vojáci musili dobývat takřka každý metr půdy. Celkový úspěch byl nepatrný.

Na konec Dohoda, která v těchto bojích ztratila na 30.000 lidí na mrtvých a raněných, své vojáky z Galipolského poloostrova (evropská strana Dardanel) stáhla k Soluni, kdež z nich byl vytvořen základ armády,

která svým zásahem v létě 1918 zahájila vítězný konec světové války. Vojenští odborníci, kteří se mnoho obírali těmito kombinovanými operacemi námořních sil a vojsk pozemních, shodují se v názoru, že tehdy Dohoda propásla vhodnou chvíli, kdy Dardanely ještě nebyly nově opevněny a tím zavinila svou porážku, jednu z největších, které kdy za světové války utrpěla.

Konec světové války znamenal ovšem také likvidaci tohoto vítězství. Dardanely sice zůstaly Turecku, avšak nesměly býti opevněny. Turecký stát, rostoucí ze zcela jiných základů, než na jakých stálo císařství, zaniklé za světové války, vyjádřil svůj poměr k dardanelské otázce v prvních letech své existence nejvýrazněji tím, že přenesl své hlavní město daleko od tohoto mořského pobřeží do vnitra Malé Asie, do Ankary. Dordanely byly neopevněny, a Turecko se nikdy ani zdaleka nezmínilo o tom, že by chtělo na této věci něco měnit. Ale s rostoucí mocí tureckého státu zrála také tato věc. Turci v okolí Dardanel vybudovali strategické silnice a usadili vojenské posádky. Připravili tím takový stav, že obsazení Dardanel dělostřelectvem a jejich opevnění je dnes otázkou několika hodin. Pak vyčkali vhodného okamžiku, kdy se v Evropě svévolnými akty jednotlivých mocností, hlavně Německa, odstraňovaly hlavní zásady jednotlivých mírových smluv, sjednaných po světové válce. Na to vystoupil se žádostí o revisi úmluvy o Dardanelách. Podle přijetí, kterého se jejich návrhu dostalo jak v Londýně, tak v Moskvě, se zdá, že se napřed dobře informovali o tom, jak se na jejich návrh Evropa ozve. Přišli v moment velmi příznivý, a zdá se skoro jistým, že jejich žádost o revisi smlouvy o Dardanelách bude přijata.

Besídka.

Fedor Kovářík.

Taky gratulant.

V mladé 7-třídní reálce v Poltavě na Rusi otvírala se teprvé šestá třída, když jsem tam v konci srpna 1880 přijel jako novopečený 26-letý profesor. Ředitel Juškov přivítal mne nevrle, kolegové dobře. Byli to bez mála z polovice popoviči (synové ruských kněží).

Celkem všichni kolegové byli řádného vzdělání, pilní a svědomití v konání svých učitelských povinností; ovšem co člověk, to jiná povaha. Jedinou výjimku tvořil profesor němčiny E. E. Stogov.

Němčina a frančtina v ruských středních školách byly skoro výhradně v rukou rodilých Němců a Francouzů. Dávala se jim přednost — prý k vůli výslovnosti — a ani nepožadovalo se u nich vyššího vzdělání. Ovšem jakási zkouška byla. Stogov, či tokrevný Rus, byl tedy jaksi výjimkou, leč on byl výjimkou i v jiných ohledech.

To byl syn velmi zámožného zemana. Doma dostalo se mu velmi pečlivého vychování a skutečně vzdělané guvernantky docílily toho, že mluvil a správně psal německy a francouzsky. Ve vojenských školách projevil velmi dobré úspěchy a byl-li trestán, to vždy pro pití.

Byl ustanoven do pluku v baltických provinciích, kde měl příležitost pokračovat ve své zálibě v německém jazyku. Bohužel zdokonalil se i v pití a došel do toho, že soud důstojníků jej přiměl kvitovat.

Zvěděv o skandálech, prodělaných synem, rozhněvaný otec docela se od něho odřekl a úplně vyloučil jej z dědictví.

Tato pohroma zapůsobila na Stogova, on šel do sebe, udělal zkoušky na učitele německého jazyka v středních školách a byl jím ustanoven právě v poltavské reálce. Poněvadž služné se platilo podle počtu týdenních hodin, Stogov byl na t m z počátku zle, ale ředitel přišel trochu na pomoc. V mladém ú tavě bylo totiž prozatím mnoho místností prázdných a ředitel nabídl mu jeden z budoucích kabinetů k obývání

Při mém příjezdu Stogov dál bydlel v reálce a měl už plný počet hodin. Mohl si už tedy něco dovolit a také toho plně využíval.

To byl vzdělaný, prostý, dobrosrdečný a pravdomluvný člověk, vždy přesný v peněžitých záležitostech. Ba možno říci, že to byl i dobrý učitel, ale co je to všecko platné, když byl špatný vychovatel!

Stávalo se, že za katedrou usnul. Žáci byli zticha a když zvonek oznámil konec, probudili jej. Vstal, vzal třídní knihu a šel do sborovny. Podíval se do rozvrhu, kde má příští hodinu, vzal příslušnou třídní knihu a šel do té třídy, aby — aby tam zase spal.

Ředitel to všechno viděl, ale nemohl se odhodlat k zakročení; jen byl-li Stogov normální, pozval jej do

Triumfalní umělecká cesta

volyňského krajana Bohumila Sýkory, rodáka z osady Hlinska na Volyni v Polsku, kolem světa.

Je tomu právě dva měsíce co obdržel jsem z Kairo (Egypt) dopis, který stejně mně překvapil, jakož i stejnou mírou potěšil; byl to dopis od mého kolegy a dobrého přítele Bohumila Sýkory, s kterým před 24 lety jsem koncertoval a jej doprovázel jako pianista na koncertní cestě po jihozápadním a jižním Rusku (1912 r.). Již tehdy byl považován za nejlepšího cellistu té doby a po absolvování Královské Lipské konservatoře u Juliusa Klengla přijel k nám na Volyň do Zdolbunova, kde tou dobou žili jeho rodiče; otec byl vojenským kapelníkem u jednoho z ruských pěších pluků a sloužil v městech Dubně a Ostrogu.

Nemám v úmyslu psáti zde svoje vzpomínky na krásné večery zde na Volyni, na Podolí, Bessarabii (nynější Rumunsko), Donecké pánví, na březích Azorského moře atd., které jsem zažil s tak vynikajícím umělcem a které byly řadou zcela mimořádných uměleckých úspěchů, nechév m tyto krásné vzpomínky na dobu jinou, neb zajmulo by to příliš mnoho času a místa; na místo toho uvádím zde dopis mého milého přítele z Alexandrie (Egypt), který jako mimořádně zajímavý nejen pro hudebníky ale i nehudebníky, mluví sám za sebe.

*

Alexandrie, 29. února 1936.

Milý příteli! Váš dopis, který mne dnes došel mi učinil velikou radost. — Co se týče mne, v roce 1915 a 16 jsem bydlel v Moskvě, kde jsem též byl členem výboru Československého spolku a vybrán na 2-hý sjezd ČS spolků jako delegát, ale toho času jsem odejel na cestu po Sibiři, maje před tím koncerty v Moskvě a Petrohradě a pak jsem již v červenci byl v Šanghaji. odkud jsem jel do New Jorku, kde jsem měl koncerty v Carnegie Hall a Aeolian Hall atd. s neobyčejným uspěchem, kde kritika mne uznala za jednoho z největších cellistů. Jezdil jsem po Sp. Státech a pak jsem dostal angagment na Dál. Východ, Byl jsem tam přes tři roky; dal jsem jen na Javě a Sumatře 100 koncertů, v Japonsku 81, v Šanghaji 18, v Manile 19. Byl jsem v Malajských státech, Siamu, Indočíně a Singapore, Hongkongu, Macao, Cantoně, Iloilo Cebu atd., a pak opět jsem jel do Sp. Států, kde jsem byl 4 roky a jezdil jsem od Východu k Západu a od Kanady až k Mexiku. Vydal jsem se později do Guatemaly, Britského Hondurasu, San Salvadoru, Hondurasu, Nicaragui, Costa Rica, Panamy, Columbii, Ecuadoru, Peru, Bolivie, Chile (83 koncerty), Argentiny, Uruguay, Brasilie. Franc. Hol., a Anglické Guayany, Venezuely, Ostrovy Trinidad, Curaçao Porto Rico, Santo Domingo a Haiti, Jamaiky a Kuby.

Odtamtud jel jsem do Evropy v 1934 roce přes Kanárské ostrovy. V Japonsku jsem byl první umělec, který naučil Japonce chodit do koncertů a byly takové případy že až 5—6000 lidí jsem měl na koncertě a policii museli volati, aby učinila pořádek, neboť i okna i dveře obecenstvo rozbíjelo, jen aby se dostalo do sálu. A skončilo to tím, že i pro císařskou rodinu jsem byl pozván hráti. V jižní Americe jsem dostal přes 30 čestných diplomů a 12 vyznamenání od vlád a uměleckých spolků. V Polsku v rodině ženy ve Vilně od května 1931 až do ledna 1935 jsem odpočíval, neboť jsem byl nemocný na ledviny. V konci ledna jsem odejel do Prahy, kde již 12. února jsem slehl na zapálení mandlí

kde se mi udělal vřed, který mi jedna doktorka proříźla a onen jed mi šel do krve z čehož jsem dostal kloubový reumatism a proležel jsem v nemocníci až do polovice června, májíc strašné bolesti. Tak dopadlo to se mnou, že když si žena pro mne přijela sotva jsem se udržel na nohách a prsty se mi nehýbaly. Teprve v listopadu mé prsty začly se pohybovat a pomaloučku mi to opět jde a nyní začínám hrát skoro tak jako dříve, jen ještě síla mi trochu schází, ale i ta snad přijde za nějaké dva měsíce.

Jsem šťasten že chováte vše z naší krásné cesty po jihu Ruska, já nemám vůbec nic neboť jsem přišel o vše v zemětřesení v Managua (Nicaragua) 31. března 1931, kde zhynulo 5000 lidí a 6000 bylo raněno. Nyní Vám odpovím na každý Váš do is ihned a vždy mne bude těšiti zvěděti o Vás jak žijete a co se děje v Hlinsku.

Váš upřímný přítel
Bohumil Sýkora.

Pro týdeník „Hlas Volyně“ napsal a dodal prof. O. Pospíšil.

Sokolský věstník.

Po akademii v Kvasilově.

Akademie v Kvasilově má již dobré jméno na sokolské Volyni a také tentokráte přivábila velkou návštěvu též z jiných obcí i měst. Akademie byla pořádána v rámci oslav 25letého trvání jednoty a chybou bylo, že nebylo využito této vhodné příležitosti pro propagaci myšlenky sokolské na Volyni. Akademie totiž byla zahájena bez proslovu.

Jako první číslo programu byl koncert smyčcového orchestru žáků prof. Pospíšila. Dle mého soudu byl tento koncert příliš dlouhý a jelikož nemožno od začínajících žáků očekávati vynikajícího výkonu ve smyslu hudebním konečným efektem byla únavá poslouchajícího obecenstva. Skvělá ukázněnost orchestru svědčí, že ji řídí energický a zkušený dirigent a dobrý hudebník.

Tělocvičná část byla zahájena těmi nejmladšími kostýmními scénami: „Bubeníčkové“ žákyň a „Rej motýlků“ žákyň a žáků. Hezké kostýmy, dobré provedení a přiléhavá hudba se složily na líbivý celek. Prostná dorostenců byla přesně zacvičena, chybou bylo, že cvičili pouze čtyři, což je i pro scénu málo.

Dalším číslem byla „Nová prostná“ žen a dorostenek. Opravdu nová prostná z těžkými polohami rytmických prvků, kladla velké požadavky na zdatnost cvičenek a velké práce v nácviku. Byla začvičena bezvadně a myslím, že toto číslo nebylo obecenstvem dostat čně oceněno.

Nářadí bylo na akademii zastoupeno bradly mužů. Obtížné volné sestavy nebyly však vždy hladce provedeny.

Po národních písních, procítěně zazpívaných smíšeným sborem, vystoupili muži v prostných „Šestka s tyčí“, které cvičilo družstvo ČOS při zájezdu do Ameriky. Hodnotné toto číslo ve smyslu tělocvičném bylo zacvičeno přesně a lehce.

Program byl zakončen tanečky na národní písně. Krojované páry tančily s temperamentem a velmi se obecenstvu líbily.

Doprovod při cvičení obstarávalo kvarteto (piano, dvoje housle a cello) a zhostilo se úspěšně svého úkolu.

Výběr čísel pro akademii a jejich provedení prokázal zkušenost a rutinu v veřejném vystupování kvasilovské jednoty a celý tento hodnotný podnik důstojně representoval jednotu, která má již 25letou sokolskou tradici. Jest jen litovati, že celkový propagační úspěch akademie kazí všelijaké nechutné řeči a klepy kolem ní rozpřádané, ale k těmto se vrátíme až jindy.

Vl. P.

—o—

Kronika.

Rovno — střediskem volyňského obchodu.

Poslední dobou se značně zvětšily obraty plodinové bursy v Rovně Obraty bursy, zvětšujíce se rok od roku dosáhly v minulém roku 27 milionů zlotých, co jest asi $^{1}/_{8}$ celé rostlinné produkce na Volyni. Význam Rovna, jako obchodního centra, zvětšuje se ještě tím, že st. žel. drahy v Rovně se stala centrálním bodem pro export obilí a mouky. Na rovenské žel. stanici během roku se nakládá 1200 patnáctitunovým vagonů mouky — čili 22% vývozu z celé Volyně.

Krvavé nepokoje ve Lvově.

Dne 17. dubna při pohřbu dělníka zabitého při demonstracích ve Lvově dne 14. dubna strhly se srážky dělnictva s policií. Pohřbu se zúčastnilo přes 8 tisíc dělníků ze Lvova a okolí. První srážky nastaly, když pořadatelé pohřebního průvodu chtěli vésti pohřeb přes úřední zákaz hlavními ulicemi města. Na policii, která se postavila průvodu do cesty bylo z davu házeno kamením a střílelo z revolverů. Policie použila zbraně. Část dělnictva opustila pohřební průvod a

---

svého kabinetu a d ml uval mu. Ale to nebylo slyšno jen tomu, kdo nechtěl slyšet, neboť i ředitel i Stogov byli oba silně nahluchlí, ba Stogova strašil doktor, že docela ohluchne, nepřestane li pít.

„A přec se láska vedrala v to srdce cikánovo!“

Na rohu Poštamtské a Kuzněcké ulice (později ulice Ostrogradského a Puškina) stála z jedné strany radnice a z protilehlé pekařství Čečulina. Do krásné, ale bezdětné ženy Čečulinovy se Stogov zamiloval a byl vyslyšen.

Přiblížil se den milenčiných jmenin. V 10 hodin už byl v obchodě našeho krajana Kohouta, kde objednal kytici za 15 rublů, „ale s hedvábnou manžetou“. Uslišev, že za 3 hodiny může si pro ni přijít, našel, že malé posilnění nemůže škodit. Nu posilňoval se v restaurantu, ale kytice nezapomněl. Zašel si pro ni, zaplatil, pěkně poděkoval, ale jen vyšel na ulici, an narazil na skupinu veselých hochů, svých dobrých známých, kteří jej lákali do restaurantu. Neodolal a šel. Rozumí se, pilo se do alleluja.

Jedni kumpání odcházeli, ale zato druzí přicházeli, jedli, pili, hodovali, dobrou vůli spolu měli, jen v nápojích byla změna, to vodka, to pivo, to zas likéry a konečně šampaňské. A Stogov jako ten Javůrek u kanonu, „stál a furt ladoval.“

Společnost zdržela se až do policejní hodiny. Dva partněři se nabízeli, že Stogova dovezou domů, ale ten si to zapověděl: „To to, tam by si mohli pomyslet, že jsem opilý, ale kde pak? To ještě neznáte Stogova! Sám a pěšky půjdu, na vzduchu ten malý rauš projde. Já něco vydržím.“

Nevydržel. Ráno kuchařky, jdoucí do trhu, uviděly na radničních schůdkách figuru v svátečních šatech, hlasitě chrápající. Vedle ní ležela — kytice. Zašly do dvora a sdělily sluhům, jaký nález učinily.

Ti podskočili, poznali „ušlého“ a na izvoščíku odvezli jej do reálky. Tam jej odevzdali sluhovi Ivanu který posluhoval Stogovu. Jen broukl, že už ví jak s ním.

Skandál, teď už veřejný, nedal se zatušovat. Celé město mělo látku k rozhovoru. Našli se i něžné duše, které Stogova litovaly a dopodrobna věděly, jak to bylo.

Stogov přišel gratulovat, ale Čečulina jej v přítomnosti muže a příbuzných hrubě odmítla. On tedy šel a z hoře vypil a potom jí na vzdory usedl i s kyticí zrovna proti jejím oknům.

O příhodě napsáno důvěrné sdělení do Kyjeva správě školního okrsku, ale Stogov předešel tomu, podav žádost o propuštění ze služby, poněvadž, jak vidno z přiloženého vysvědčení, hrozí mu úplná hluchota a on musí se léčit.

A jak někdy bývá, v nejtěžší chvíli nastoupil obrat. Otec, umíraje, přece se rozpomenul na zavrženého syna a neměně jinak závěti, odkázal mu hotových deset tisíc rublů. S nimi Stogov zařídil si v Kyjevě obchod obilím a znamenitě se mu dařilo, protože jméno Stogov mělo po otci dobrý zvuk a sám syn nikdy nikoho neošidil.

A paní Čečulinová? Našla si jiného utěšitele.

tahla ulicemi, kde vytlučeny výkládní skříně četných obchodů a zboží bylo vypleněno.

Československo má 15 mil. obyvatelů.

Podle uveřejněných statistických dat činil přirozený přírůstek obyvatelstvo v Československu v roce 1935 pouze 65 733 osob, kdežto v roce 1934 činil 81.554 osoby. Loňské číslo znamená nejprudší úbytek obyvatelstva, který dosud byl v republice zaznamenán. Nejvíce se snížil přirozený přírůstek v Čechách, kde činí přebytek živě narozených nad zemřelými pouze 6245 osob, což je o více než 60 proc. méně než před rokem. Na Moravě je přebytek živě narozených nad zemřelými okrouhle 140.00, na Slovensku přes 32.000, na Podkarpatské Rusi přes 13.000. Na základě těchto čísel dá se zhruba odhadnouti počet obyvatelstva počátkem roku 1936, poněvadž vystěhovalectví a přistěhovalectví je nepatrné a vzrůst obyvatelstva děje se tedy vlastně jen přirozeným růstem. K 1. lednu tohoto roku odhaduje se počet obyvatelstva Československé republiky na 15,162.000 osob. Při sčítání lidu v prosinci roku 1930 bylo napočteno 14,729 536 obyvatelů.

Také Řecko chce uvolnit Locarnská omezení.

Krátce po Turecku, jež vyslovilo žádost o revisi Locarna, pokud jde o opevnění úžin, požádá prý také Řecko, podle telegramu .. d. S. z Athén, aby byly zmírněny závazky, jež mu ukládá smlouva locarnská. Jde o závazek neopevňovat ostrovy Lemnos, Chios, Samos a Mitilény. Řecko má podle téže zprávy úmysl opevnit také Korfu: hlavní štáb vypracoval již dokonce plány na opevnění ostrova Korfu. Proto byl prý povolán do Athén pařížský vyslanec Politis, aby vlada seznala mínění západních velmocí o této otázce.

V Holandsku začnou vypouštět druhou část Zuiderského jezera.

Z Amsterodamu se oznamuje: Ohromné dílo, směřující k úplnému vysušení Zuiderského jezera vstoupí brzy do nové fase. První období tohoto podniku bylo skončeno v roce 1930, do kdy bylo provedeno vysušení úrodné krajiny, známé nyní pod jménem „Wieringeumeer-Podler“. Tato část byla zabezpečena také hrázemi. Až bude celé dílo hotovo, bude území Holandska zvětšeno o čtyři kraje, t.j. „hrazené nížiny“ zvané „Polders“, o celkové rozloze 240.000 hektarů.

Objev staroegyptského hrobu starého 5000 let.

Egiptský profesor Hassan učinil nový sensační objev staroegyptského hrobu, který jest již třetí za poslední tři týdny. Profesor Hassan, který pracuje již po sedm období v pyramidách, objevil po prvé neporušený hrob. 14.IV. odbalil prof. Hassan vyloupený hrob nejvyššího úředníka po králi Šefrenovi a guvernéra provincie. Hrob je starý 5000 let a jeho náhrobek jest nádherně zdoben červenými a černými figurami a obětními scénami. Kolem dokola jsou hroby členů rodiny nejvyššího královského hodnostáře, z nichž jeden naprosto neporušený byl ve středu objeven. Druhý hrob, který objevil v poslední době prof. Hassan, je hrob velkokněze krále Micharenusa, stavitele třetí pyramidy. Prof. Hussan však nedospěl zatím dále než ke kapli.

Habeš zamítla italské podmínky.

Habeš zamítla rozhodně podmínky, jež Italie klade k zahájení vyjednávání o mír. Tyto podmínky jsou m. j.:

1. Společnost národů se neúčastní jednání,

2. podmínky nebudou sděleny Společnosti národů, nýbrž pouze Habešanům,

3. příměří nebude povoleno a nepřátelství nebude zastaveno.

Ve své odpovědi na návrhy italské vlády habešská delegace v Ženevě připomíná, že Habeš přesně zachovávala ženevský postup při řešení afrického konfliktu a podřídila se radám a doporučením orgánů Společnosti národů. Dále habešská delegace podrobné odmítá italské návrhy a žádá:

1. aby bylo zjištěno, že italská vláda nepřijala návrh vyjednávat v rámci a v duchu Paktu Společnosti národů,

2. aby byla uplatněna všechna sankční opatření, která předvídá článek 16. Paktu a aby pak byly splněny závazky všech členských států, podle nichž je třeba ihned a účinně pomoci oběti útočníka.

Třináctičlenný výbor se rozhodl, že jako poslední pokus předloží habešské delegaci poněkud pozměněné italské podmínky, které jak se praví, by mohly umožnit Společnosti národů úlohu pozorovatele při mírovém vyjednávání italsko- habešském. Je však skoro jisto, že habešská delegace odmítne i pozměněné italské podmínky.

Blíží se konec tragedie Habeši?

Válka v Habeši blíží se kritickému údobí. Sankce proti Italii selhávají, na jejich zesílení není pomyšlení. Mezitím Italové postupují na severní frontě, porazili habešskou armádu u jezera Ašangi, které velel sam něguš, a obsadili již město Gondar. Tím se přibližují k jezeru Tana, z něhož vytéká řeka Nil — životní to otázka Egypta. Také na jižní frontě vyvíjejí Italové velkou leteckou činnost a provedli nálety na město Harar a na habešské velitelství jižní fronty. Síly Habešanů zjevně slábnou proti ohromné technické převaze italské armády — čítající 300.000 Italů a asi 150.000 mužů domorodého vojska — která provádí hromadné letecké útoky, používá plynových pum a dokonce i vrhačů ohně. Proti tomu nesvede nic sebe-větší hrdinství habešských vojáků. Italové používají celé své síly a všech prostředků, aby zasadili Habešanům rozhodnou ránu ještě před květnem, kdy nastává období velkých dešťů. A habeš mobilisuje všechny schopné muže císařským provoláním.

Postup Italů k jezeru Tana budí neklid v Egyptě a v Anglii. Italové ujistili však anglickou vládu, že budou šetřiti zájmů britských v území, k němuž se blíží. Mezitím sešel se v Ženevě 8. dubna třináctičlenný výbor, aby pojednal o situaci.

Oznámení.

Těl. jed. SOKOL v Mírohošti pořádá dne 26. dubna (v neděli) taneční zábavu (u příležitosti „Provodů“). Začátek o 20. hod.

O hojnou návštěvu prosí

Výbor.

Ženská hlídka.

Milá „Studentko“:

V 14-ém čísle „H. V.“, v ženské hlídce, obracíte se k nám, mladým dívkám. Vaše slova trefila přímo tam, kam byla mířena — k povzbuzení nás k životu spolkovému, k dopisování a obhájení našeho dosavadního postavení. Pochopila jsem, že jsem jednou z těch, ke kterým píšete. proto ráda Vám odpovídám a sděluji svoje mínění.

Celou věc představuji ze svého hlediska.

Z přesvědčení jsem optimistkou, ale ne tak pohodlnou, abych si řekla, že všechno bude dobře a byla bez starostí. Moji zásadou, která se doposud skvěle osvědčila, jest: „Chtíti znamená moci“. Tato zásada jest východiskem pro moje mínění o naši práci spolkové. Jak si tedy představuji náš úkol ve veřejnosti? — Tak jako v rodině na kladný život největší vliv má žena, tak i v životě spolkovém svojí ženskostí a ruzumnou subtelností mohla by přičiniti se k spojení a souladu mezi pracovníky. Nezdá se Vám být příliš odvážným to tvrzení, že bychom mohly smířit nesnášenlivost a prázdné ambice, s kterými se stýkáme? Já zase myslím, že po stránce, řekla bych, duševního života spolkového jsme s to hodně zmoci. Vycházím z hlediska, že lidé jsou základně dobří a nemusejí obávati se důvěřovat si vzájemně; jsme však všichni mezi svými a řekněme, že všem nám jde o dobro tytéž věci proto chtějme si vzájemně ustupovati a chtějme zapomenout na osobní ambice a u druhých vyhledávejme ty nejlepší stránky. Tedy náš úkol ve veřejnosti představuji si především jako tvoření kladného soužití, podatné půdy pro lidi vůdčí myšlenky. Výchova je tou první a nejvážnější naší působností, pořád musíme na ní obrácet svoji čilost a je pro nás tím těžší, že nás jí nikdo nenaučí

— musíme k ní přijíti samy skrz vlastní skušenost.

To, co jsem výše snažila se vyjádřiti, považuji za základ naši ženské působnosti ale teď chtěla bych si s Vámi promluvit o našich možnostech, které mohly bychom uplatniti „viditelně“.

Co tomu říkáte, kdybychom na př. snažily se sorganisovat kroužky dětí, a od maličkosti učily je životu společenskému? Každá z nás má vrozený instinkt mateřský a vycítí, kdy nejlépe k dítěti možno se přiblížit a získat je pro správu. Společné hry a zábavy, vhodná četba, přátelské hovory, sdílení dětských zájmů, zpěv a pod. jsou prostředky, kterými obohacujeme dětskou duši. Práce s dětmi je velmi zajímavá a vděčná. Třeba jen při dítěti být dítětem a dalšímu zkušenost sama nás naučí.

Všechny obory působnosti žen mne velice zajímají a ráda o nich něco zase od Vás uslyším, ale mimo toho jednoho, v jiných nemám zkušeností.

S pozdravem

Libuše.

17. dubna 1936.

Spolkový věstník.

Kroužek divadelních ochotníků v Sienkiewiczówce a okolí sehraje v neděli dne 26. dubna t. r. v Sienkiewiczówce v sále p. Kostlana divadelní hru: „V poutech“, obraz ze života o pěti jednáních se zpěvy od Karla Plamínka s hudbou Jaroslava Ždlického. Bude to premiera první české divadelní hry vyrostlé na naši volyňské půdě, podmalované hudbou z našich luhů. Autor hry bude premieře přítomen. Přijďte nás navštívit všichni kdo s námi cítíte. Dokažte skutkem co vám v srdci plá.

Divadelní ochotníci.

Seznam sbírek

ve prospěch České matice školské a jejího školství, obdržených od 1. do 29. února 1936.

(Dokončení.)

19. O svatbě sl. E. Krámské a p. J. Stuchlého v Malíně na podnět p. J. Krámského p. Křivka sebral ve prospěch Matice zl. 22.—.
20. O svatbě sl. M. Malichové v Krupé Hranici a p. E. Novotného z Kněhynek ve prospěch Matice podnikla sbírku sl. M. Houšková, jež vynesla zl. 20.17.
21. Odbor Hušť-Josefin-Lipovec věnuje z divadla na luckou školu zl. 25.—.
22. Odbor Matice v Krupé Hranici věnuje ve prospěch Matice z divadla zl. 7.—.
23. Varšavští krajané věnují ve prospěch Matice zl. 22.— a podporu pro žáka na učitelském ústavě zl. 20.— úhrnem zl. 42.—.
24. Paní A. Karrová zaslala sbírku podniknutou o svatbě sl. L. Loskotové a p. V. Procházky v Huiči ve prospěch Matice v obnose zl. 58.—.
25. Hasičský divadelní kroužek v Dembrovce věnuje z divadla na matiční školství zl. 7.25.
26. O svatbě sl. H. Novákové a p. J. Krámského v Malíně na podnět p. V. Maděry sebráno ve prospěch Matici zl. 12.47.
27. O svatbě sl. E. Horové a p. B. Vašaty v Malíně na podnět pp. Vignera a J. Kracíka ve prospěch Matice sebráno zl. 9.—.
28. O svatbě sl. A. Holomičkové a p. V. Uhlíře v Malíně na podnět pp. J. Nováka a J. Minaříka ve prospěch Matice sebráno zl. 16.70.
29. O svatbě sl. E. Řehákové ve Zborově a p. J. Doležala z Horodyště sebráno p. J. Doležalem na podnět p. V. Říhy ve prospěch Matice zl. 10.—.
30. Odbor ve Mstěšíně-Ladovce věnuje ve prospěch Matice z divadla zl. 5.30.
31. U příležitosti veselého večírku, pořádaného kroužkem „Českých hospodyň“ v Moskovštíně, pořádaná sbírka ve prospěch Matice vynesla zl. 14.20.
32. Kroužek divadelních ochotníků Sienkiewiczówce a okolí věnuje z pořádaného divadla ve prospěch Matice zl. 30.—.
33. O svatbě sl. A. Lingrové a p. B. Horníka v Novinech na podnět pp. V. Žďárského a V. Činky sebráno ve prospěch Matice zl. 4.50.
34. Pan J. Cupal v Podliskách věnuje ve prospěch Matice zl. 10.—.
35. O svatbě sl. H. Hodkové v Mirchošti a p. O. Procházky ze Zdolbunova na podnět p. Vl. Meduny sebráno ve prospěch Matice zl. 18.50.
36. Mírohošťské dámy na večírku u Solarů ve prospěch Matice sebraly zl. 32.—.

Úhrnem obdrženo zl. 988.53.

Všem dárcům jakož i pořadatelům sbírek za zaslané dary srdečně děkuje
Správa České matice školské
v Republice polské.

112.

těch, kteří se příčinili odhalení do podvodu.

Kazbunda: Býval jsem kdysi neosedlaný větroplach. Dnes však jsem se naučil chápat život opravdově.

Hron.: Kéž by tak řekli ti všickni, kteří ještě bloudí po rozcestí života! Pochopiti pravý život a poslání člověka, to budiž úkolem každého z nás.

Kazbunda: Jako třeba ten Kubín — ten nikdy nepochopil. Tolik let hospodařili na cizím, to přece jednou prasklo.

Hron.: Ani nevzpomínejte toho darebu, a říkejte v tom stavení skoro dostavěno a dočká se pravého majitele...

Kazbunda: A víte-li pak, špatný konec vzal ten Kubín... Starý Vodrák ze sousední vesnice má v Americe syna, a ten mu nedávno psal, že prý v té fabryce kde s Kubínem pracovali, Kubín se dostal do mašiny v chodu. Jenom prý neví stalo-li se to náhodou, nebo zúmyslně...

Hron.: Také jsem o tom slyšel a Bedrník to psal Lidušce do Kijeva. Je svobodna — a Kubínovi nechť Bůh odpustí..! Tak to bývá na světě. Kdo jinému jámu kope, sám do ní padá.. Vše na světě mění svou tvářnost a podobu, jen veliké mravní zásady zůstávají v podstatě nezměněny a blaze tomu, kdo se jich drží.

109.

Vaše Vysokoblahorodí.

Ředitel: Dej ho sem! (Vezme dopis, roztrhne a po tichu čte. Při čtení se zachmuří). Je zde trestanec jménem Ivan Ivanovič Dubina?

Dráb II. Nemohu znát, Vaše Vysokoblahorodí.

Ředitel: Nu, charašo! Podívám se do seznamu v kanceláři, jen co tuhle skončíme. Hotovo! (Drábové zdihnou knuty). Rás — dva —.

Jeník: Já jsem Ivan Ivanovič Dubina, Vaše Vysokoblahorodí...

Ředitel: Zadržte, vy čerti! (Strhne nejbližšímu drábovi). Jakže se jmenuješ?

Jeník: Ivan Ivanovič Dubina.

Ředitel (hledí střídavě do psaní a na Jeníka): Odkud, a jaké národnosti?

Jeník: Čech, od Lucka z Volyně, ruský čech...

Ředitel (živě): Odpoutejte ho! (Drábové hledí nechápavě). Slyšeli jste vy čubčí syny? Odpoutat! (Drábové odvazují Jeníka). Ten člověk se sem dostal nevině!

Dráb II. A co s těmito, Vaše Vysokoblahorodí?

Ředitel: Opravdu, co s nimi? (Chvíli přemýšlí). Budu dnes zvláště milostiv, a naměřím Vám stejnou měrou. Trest knutou všem zrušuji! (K Feďkovi). Ty budeš ode dneška posluhovat v kanceláři. Budeš-li vzorný, dojdeš u mně milosti! A vy dva

Hospodářský zpravodaj.

Sázejme vlašske ořechy.

Ořechy jsou velmi důležitým zbožím obchodu. Můžeme směle řici, že odbyt na ořechy bude i v budoucnu stálý. Cena ořechů jest neustále stejně vysoká.

Pěstováni vlašského ořechu má velké výhody. Strom bývá zdravý, dává pravidelnou úrodu, vyžaduje poměrně malého opatrování, škůdci a nemoce ho nenapadají jako druhů jiných ovocných stromu, úroda, je-li některého roku větší, dají se ořechy dobře uchovati na delší dobu a i když přestanou rodit, tak se dřevo vždy výhodně zpeněží, poněvadž jest cenné a hledané.

Z toho vidno, že kdo vysadí ořechový sad, koná dobro jak pro sebe, tak i se stanoviska národohospodářského.

Jest pravdou, že musíme delší dobu čekati na užitek, ale potom jej zato poskytuje nám dlouhá leta.

Vlašský ořech nemůžeme však sázeti do malých zahrad nejen proto, že miluje volné stanoviště, ale hlavně, že během let rozrůstá v rozsáhlou korunu, která by v malé zahradě uvrhla do stínu vše ostatní. Ale zato by měl býti sázen na okraj polí, na stráních ve vysokých polohách k vysázení celých sadů v půdách málo rentabilních, neboť nemá velkých nároků na jakost půdy; spokojí se s tou nejchudší.

Nejlepší doba k vysazování těchto stromů jest duben, poněvadž mají kořeny měkké, choulostivé vůči mrazům. Kořeny, které jsou kulaté a chudé na vlasové kořaní, seřezávají se před sázením jen málo ostrým nožem ne podlouhlým řezem, nýbrž krátkým, vodorovným. Stromky výsazujeme mladé ne přestárle, poněvadž čím mladší ořešák sázíme, tím lépe roste a prospívá. Ořešák nemiluje řezu, proto korunky při vysazování nesřezáváme jako u jiných druhů ovoc. stromů. Musíme-li však přece nějaký řez provésti, učiníme tak během léta kdy strom má plnou cirkulaci šťáv a a kdy se rány, způsobené řezem, nejlépe hojí. Kdo může si obstarat plody pravého vlašského ořechu, který se vyznamenává hojnou plodností s velkými plody, slaboučkou skořápkou a plnozrným jádrem, ten může vysaditi plody dva až tři přímo do země a při vzrůstu ponechá jen jeden, nejlepší, který vypěstuje do vysokokmenu.

Tento způsob vysazování ořešáků jest nejlepší, poněvadž ořech tížeji snáší přesazování, než jiné druhy ovocných stromů.

Různé zprávy.

Výstava století pokroku státu Texas.

Letošního roku oslavuje americký stát Texas sté výročí svého osamotnění. Roku 1836 dobyli texasští kolonisté na Mexiku svou samostatnost. Na oslavu tohoto slavného výročí připravuje Texas výstavu století svého pokroku v městě Dallas.

Jelikož jest v Texasu usazeno mnoho Čechů, chystají tito také svou výstavku. Češi jsou v Texasu pokud sahají záznamy, od roku 1847, kdy do města San Antonia přišel první Čech, Antonín Dignovitý, pocházející z Kaňku u Kutné Hory. Účastnil se polského povstání v roce 1832 a téhož roku v říjnu přibyl do New Yorku. V roce 1847 se dostal do Texasu, kde provozoval lékařskou praksi.

Přípravy k české exposici jsou v plném proudu a všichni krajané ochotně pomáhají. Češi v Texasu tvoří dnes nejnadějnější část českoamerické větve. Mluvil jsem v Chicagu s texaskými studenty, ze třetí a čtvrté české generace. Mluvili rádi česky! V tom je nesporna přednost texaských Čechů proti jiným krajanům a v tom záleží jejich dobrá budoucnost. C.

Mosaika z celého světa.

Mussolini naznačuje, že se spokoji s tím habešským územím, které dobyl. Proto se snaží, aby ho bylo co nejvíce. Habeš, unavená marným bojem s letadly a kulomety, přijme takové podmínky míru, jaké určí Svaz národů.

*

Americké námořnictvo má protiletadlové dělo, jež vystřelí za minutu 150 výbušných střel, jejich zapalování je tak citlivé, že je přivede k výbuchu náraz na každý tvrdší materiál, než je vzduch. Jediná takto vybuchnuvší střela stačí utrhnout celé křídlo velkého bombardovacího letadla.

*

Podívejme se, co se stalo železnicím v Americe. Roku 1929 dráhy urazily celkem čtyřicet sedm miliard mil. Roku 1933 tento součet klesl na šestnáct miliard.

Zatím osobní doprava po silnicích,

110

jste volni, můžete se vrátit domů. (K Jeníkovi). A ty, mladíku, přijdeš do kanceláře, dostaneš plnou mzdu za svou práci v trestnici a jistou náhradu která přísluší nevině odsouzeným. A Vy Nikifore, máte na vybranou: buď zůstanete zde, nebo se vrátite k dřívějšímu zaměstnání... Nu? Jste spokojeni, čertova čeládko? (Usmívá se).

Všickni tři: Tak točno Vaše Vysokoblahorodí, děkujeme za srdce!

Ředitel (k drábům): Za mnou! Aby do vás... (Odejdou).

Jeník: Opět uvidím svůj krásný domov, naši milou českou vesničku... Domů domů...

Nikifor: I já se vrátím, pojedeme spolu, Jeníku. A ty Feďko, se chovej vzorně, ředitel má dobré srdce, a pak — brzy bude amnestie, vím to, můžou ti slevit trest, nebo docela propustit...

Jeník (zpívá z ostatními):

Ta pohádka životní moje i tvoje
vrací nás životu dvoje
nebude kratičká
nebude chudičká.
Není to jen
čarovný sen..!
Pohádko má, o vrať se zpět,
chci žíti tobě řadu let...

— Opona —

111.

P R O M Ě N A .

Náves vpravo slavobrána.

V ý s t u p 1.

Hroníček, Kazbunda.

Hron: Dnes nadešel nejkrásnější den mého života.

Kazbunda. Ano, krásný den prožije naše vesnička a lepší život ji očekává.

Hron.: Ta radost, ta radost... Jen se podívejte kolem! Ty domečky pěkné obilené, to ověnčení — — každý kvítek se pestří na slunci, a hle — i ty velikáni duby, tamo pod lesem radostně šumí svou píseň jako na uvítanou.

Kazbunda: A celá ves vyběhla tamto na návrší a nedočkavě hledí směrem k Lucku.

Hron.: Vždyť se vrátí obci ten, který pro ni žil a trpěl, aby se ujal dědictví svých otců, jež mu bylo kdysi nespravedlivě vzato...

Kazbunda (stísněně): Je mi podivně dnes, sousede, když si vzpomenu, že jsem mu také kdysi ubližoval...

Hron.: Buďte dobré mysli Kazbundo; již dávno jste obrátil a také jste byl jedním z

jež roku 1929 činila 28 miliard mil, roku 1933 vystoupila na 191 mi'iard mil.

Zatím co dráhy ztratily 31 ze 47 miliard mil osobní dopravy, m le, ujeté automobily a autobusy, vzrostly na 163 mi iard mil osobní dopravy.

CENY OBILÍ.

Záznam 18.IV. soukromého obchodu— zač kupuje.

Žito	zl.	1.85	za 1 pud (16.38 kg)
Pšenice	„	3.00	„
Ječmen	„	1.95	„
Oves	„	1.90	„
Hrečka	„	.—	„
Proso	„	.—	
Řepák	„	6.50	„
Hrách	„	.—	„
Fasole	„	3 —	„
Mák	„	9.00	
Jetel	„	130—160.00	za 100 kg.

Prodá se usedlost

ve výměře 14 ha orné půdy (s 30 kop. chmelnice) s celým zařízením v Hušti 2 km od Lucka.

Cena dle dohody.

Informace u p. Vladimíra Vitocha, Łuck, skrz. poczt. 15.

S E M E N A S E M E N A S E M E N A S E M E N A

Semena

z nejlepších pramenů domácích i zahraničních k dostání jedině v skladišti semen:

A. Sanberg,

ROVNO, ul. 3. Máje 132.

Všichni kupujeme u firmy **G. VUGMEJSTER**, Rovno. ul. 3. Maje 129., poněvadž všechny větší textilní továrny zřídily u firmy G. Vugmejster své komisní sklady a jmenovitě:

1) Továrna soukenného zboží F. Rabinowitz & Synové — Bělsko.
2) Továrna soukenného zboží H. Landsberg, Akc. Sp.
3) Továrna výrobků hedvábných Akc. Sp. Klinge & Schulz.
4) Továrna vlněného a kamgarového zboží P. Gerszowski & Sp.
5) Továrna plyše Teodor Finster.

Na skladě stále obrovský výběr nejnovějších výrobků těchto továren a rovněž výrobků žirardovských závodů jako: plátna lněná a bavlněná, brezenty a j.

Ceny tovární — bez smlouvání!

Vlněné látky na paleta a mužské úbory od 5 zl. za metr.

Mimo toho na skladě G. Vugmejstra je stálý výběr kožešin a hotových kožešinových palet francouzských façon, a to: pižmovcových, fokových, hříběčích, teletinových, krtkových, murmlových a j.

Ceny nejnižší!

NEKUPUJTE, POKUD JSTE SE NEINFORMOVAL U NÁS a nechybíte!

Czeska Spółdzielnia Rolniczo-Handlowa w Równem

(ČESKÉ HOSPODÁŘSKÉ DRUŽSTVO v ROVNĚ) ul. 3. Máje 149

dodá Vám levné a na výhodných podmínkách:

Semena: burková, mrkev krmná a lucen —

Hnojiva umělá:

Kainit, sůl draselnou, Kalimag výroby akc. společn. „Eksplotacja soli potasowej." Lwów pl. Smolki č. 5.
Superfosfat — Zjednoczenie Fabryk Superfosfatowych w Polsce, Warszawa Kredytowa 4
Dusikatá hnojiva a supertomasina výroby stát. továren dusikatých látek w Mościcach i Chorzowie.

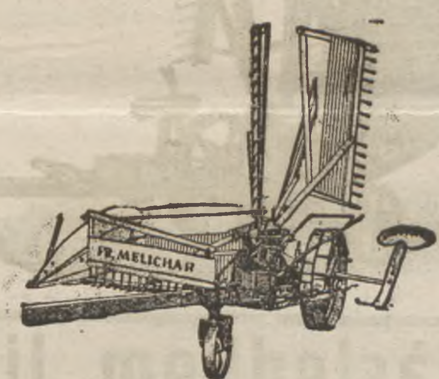
Hospodářské stroje:

Pluhy, kultivátory, orig. „BÄCHER". a také UNIA dříve „WIENTZKI", kruhadla orig. „BOREK".
Triery „PFÖNIX". Čistící mlýnky orig. „EXNER — KAUB".
Secí stroje lžičkové a trýbkové různých velikostí i kombinované, výrobek světoznámých továren

Melichar—Umrath i Ska.

Lwów. Grodecka 61.

a také ŽACÍ STROJE s olejovou lázní neb obyčejné.

SOUČÁSTKY K ŽACÍM STROJŮM: DEERYNG, MAC-CORMICK, MELICHAR A JINÝM.

Sklady: Rovno, ul. 3-go Maja 149; Kvasilov, u p. V. Červenky; Volkov, u p. V. Mráčka. Zdolbunov, u pp. Jar. Otmara a V. Kloučka; Luck, ul. Piłsudskiego 65. Dům V. Zemana.

Adresa redakce a administrace: Kwasilów na Wołyniu. Tiskne a vydává Vydavatelství a tiskárna „Hlas Volyně" spol. s r. o. Odpovědný redaktor V. Perný. Roční předplatné 10 zl., čtvrtletně — 3 zl. Do zahraničí o 5 zl. ročně více. Cena inserátu: vel. 1/16 zadních stránek 6 zl. za jednou. V předu o 50% dráže. Při delší inserci značná sleva.